

hvad vi formaar at præstere. Naar disse Synspunkter lægges til Grund, tror jeg, som sagt, at man uden at svække Udenrigsministeriets Virkeevne kan spare mindst det foreslaaede Beløb, vistnok ogsaa mere.

En anden Sag er, at det maa være forbeholdt nærmere Overvejelser under den Udvalgsbehandling, jeg gaar ud fra vil finde Sted, paa hvilke Punkter Besparelser kan og bør finde Sted. Jeg skal, netop af Hensyn til den forestaaende Udvalgsbehandling, ikke her ved første Behandling komme ind paa Enkeltheder. Der er blot to Ting, jeg ønsker at fremdrage. Den ene er, at man utvivlsomt under alle Omstændigheder bør bevare Konsulatet i Riga. Jeg er enig i de Udtalelser, der er fremkommet herom, saa vidt jeg erindrer, fra to af de foregaaende ærede Ordførere. Endvidere forekommer det mig højest betænkeligt at ophæve Presseattachéposterne i London og Paris. Det blev ogsaa fremhævet af Udenrigsministeren selv i Forelæggelsestalen, at begge Presseattachéerne havde gjort udmærket Fyldest. Der var baade under Kommissionsforhandlingerne og under Forhandlingerne om Loven af 6. Maj 1921 Enighed om, at det var et betydningsfuldt Element, man her skabte, netop til Varetagelsen af Danmarks økonomiske Interesser i Udlandet. Jeg tror, at det vil være højest betænkeligt at give Afkald herpaa i Fremtiden. Jeg tror ikke, den højtærede Udenrigsminister har Ret i, at Legationssekretærerne vil kunne udrette den væsentligste Del af det Arbejde, Presseattachéerne nu udretter. Det vil ikke kunne udrettes af andre end virkelige Journalister. Hvis der skulde være Tale om, hvem der bedst egnede sig til at udrette Arbejdet for den anden, tror jeg, at jeg snarere vilde vende Forholdet om og sige, at Presseattachéerne var bedre egnede til at udføre de paagældende Legationssekretærens Arbejde. Jeg mener derfor, at det maa være Genstand for en nøje Undersøgelse i Udvalget, om der ikke findes andre Poster og Hverv, som lettere kan undværes end Presseattachéerne i Arbejdet for Fremskaffelse af Oplysning i andre Lande om, som jeg før sagde, hvad vi formaar at præstere i vort Land.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Holger Andersen: Et Par Dage efter at den højtærede Udenrigsminister havde fremsat det foreliggende Lovforslag, fremkom der i „Berlingske Tidende“ en ledende Artikel, som var i høj Grad velvillig overfor Lovforslaget. Jeg tror dog, at ærede Med-

lemmer, der siden den „sorte Torsdag“, som det ærede Medlem Hr. Fraenkel talte om, har fulgt „Berlingske Tidende“s forskellige Artikler om de Lovforslag, den højtærede Regering har fremsat her, har faaet den Opfattelse, at nogen videre Forbindelse med den konservative Rigsdagsgruppe og dennes Opfattelse af den politiske Situation i Øjeblikket har disse Artikler ikke. Jeg vil ogsaa gerne benytte Lejligheden til at sige, at dersom man har troet, at der var nogen som helst Forbindelse mellem den konservative Rigsdagsgruppe og den Artikel, der fremkom fra den udenrigspolitiske Medarbejder ved „Berlingske Tidende“, vil der dog ganske sikkert efter det ærede Medlem Hr. Fraenkels Tale ikke mere kunne være nogen Tvivl om, at man har taget grundigt og aldeles Fejl. Den omhandlede Artikel i „Berlingske Tidende“ udmærkede sig ved en fremragende Underkendelse af hele det økonomiske og erhvervspolitiske Moment, der efter vor Opfattelse er af saa afgørende Betydning for hele Udenrigsministeriets Organisation. Jeg tror, at det mest karakteristiske Udtryk for denne Opfattelse var en Bemærkning om de oversøiske Lande, de oversøiske Markeder.

Efter de Ordføretaler, der nu har lydt her, baade fra socialdemokratisk, fra det radikale Venstres og fra konservativ Side, vil der ikke kunne være nogen Tvivl om den principielle Opfattelse, som det store Flertal i dette høje Ting har med Hensyn til det Lovforslag, der her behandles. Jeg kan i alt væsentligt slutte mig til de Synspunkter, som det ærede Medlem Hr. Fraenkel gjorde gældende paa den konservative Rigsdagsgruppes Vegne; jeg har jo allerede i lange Tider arbejdet sammen med det ærede Medlem i denne Sag, saa selv om der paa et eller andet underordnet Punkt maaske kan gøre sig Meningsforskel gældende mellem det ærede Medlem og mig, vil der ikke være nogen afgørende Meningsforskel med Hensyn til hele den principielle Retningslinie i denne Sag.

For dem af os, der med stor Interesse beskæftiger sig med dansk Udenrigspolitik og med den danske Udenrigstjeneste, med hele denne af saa megen Tradition prægede Gren af dansk Statsstyrelse, kan jeg jo ikke sige andet end, at det har været en ikke ringe Skuffelse at blive stillet overfor det foreliggende Lovforslag. Det ærede Medlem Hr. Fraenkel har allerede citeret Indledningen til den allerunderdanigste Forestilling af 16. Juli 1906 fra den daværende Udenrigsminister Grev Raben-Levetzau til Hans Majestæt Kongen, denne Indledning,